

авторът забравя често своята тактика и съвсѣмъ сериозно взема за нѣщо положително своитѣ собствени „натяжки“. Тѣй постѣпва той и въ въпроса за езика на прабългаритѣ (Разыск. р. 208. и сл.). И тукъ той начева съ това, че показва „цѣлата несѣстоятелностъ и произволностъ“ на филологичнитѣ докази. „Филологія тогѣа только можетъ дѣлать точные выводы, когда она имѣетъ передъ собою языкъ народа съ достаточнымъ количествомъ лексического матеріала и грамматическихъ формъ“. Филологичната наука е направила огромни успѣхи въ областта на сравнителното езикознание, но тя е още твърдѣ слаба, да рѣшава етнографски въпроси изъ областта на отдавна-миналитѣ вѣкове, на основание само на нѣколко отдѣлни думи, както палеонтологіята по нѣколко парчета отъ кости опредѣля по нѣкога обема и строежа на прѣдпопнитѣ животни (впрочемъ не винаги достовѣрни).

„Личныя имена конечно отражаютъ въ себѣ корни и характеръ словопроизводства въ народномъ языкѣ. Но чтобы добраться до этихъ корней и уяснить характеръ словопроизводства, прежде всего надобно *возстановить народное произношеніе или фонетику данныхъ именъ*; это рѣдко бываетъ возможно, потому что рѣчь идетъ обыкновенно объ именахъ, уже несуществующихъ въ живомъ употребленіи и дошедшихъ до насъ въ иноземной, искаженной передачѣ, притомъ иногда въ нѣсколькихъ вариантахъ. *Далѣе, личныя имена и прозвища нередко переходили изъ одного народа въ другой по причинѣ близкаго соседства, политической зависимости, родственныхъ союзовъ и т. н.*; слѣдовательно могутъ попадать ся и такія, которыя, хотя чужаго произхожденія, но не означаютъ, чтобы лица ихъ носившія принадлежали къ этому чужому племени. *Наконецъ въ исторіи всякаго народа могутъ попадаться лица иноплемненныя, находившія ся на службѣ туземныхъ господрей или близкихъ по какимъ либо другимъ причинамъ*“.

Слѣдъ тия твърдѣ умѣстни съображенія всѣки би очаквалъ, че Илювайскій ще се задоволи да заподозри само *изобило* резултатитѣ на филологичната критика, да дискредитира нейнитѣ резултати, обаче излѣзва съвсѣмъ друго. Авторътъ се ползува отъ нейната несѣстоятелностъ, за да подерѣни своята теория. Както при етнографскитѣ доказателства, тѣй и тукъ Илювайскій полемизира единствено съ Шафарика. Той иска да види, въпрѣки горнитѣ съображенія, до колко е правъ великиятъ чехскіи ученъ, че българскитѣ имена по външния и вътрѣшния си видъ не заключавали нищо славянско. За тая цѣль той анализува обаче само 12 отъ приведенитѣ у Шафарика имена, „за да не уморява вниманіето на читателитѣ“ и защото между останалитѣ има и такива, които принадлежатъ само на камскитѣ българи (Альмъ (?), Ахмедъ и пр.). Послѣ нѣкои отъ тѣхъ сж тѣй развалені или тѣй мѣчно може се намѣри смисъла имъ, щото едва ли могатъ се обясни отъ какъето и да е езикъ (напр. Ицбюкли, Ехаци и пр.). Най-сетнѣ нѣкои имена могатъ да бждатъ наистина чужди, което е твърдѣ естествено. „Тутъ имѣли вліяніе бывшее господство Аваровъ, соседство Угровъ и Валаховъ, родственныя связи княже-